

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Jens Thomsen: Til det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Sorø A.) skal jeg sige, at Udligningslovene letter jo de haardest tyngede Kommuner, og det kan de selvsagt kun gøre ved at paalægge de andre større Byrder. En fornuftig Konsolidering i de gode Tider giver en Fordel til Kommunens Skatteydere i Fremtiden, men det er den, de bliver berøvet gennem Udligningslovene.

Formanden: Ordføreren har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren (H. P. Hansen [Sorø A.]): Jeg vil spørge det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen: Hvorledes kan en Kommune opføre Renteudgifter, som kan lægges paa de andre Kommuner?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) har Ordet for en kort Bemærkning.

Hans Hansen (Rørby): Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Sorø A.) fremhævede, at Kommunernes Administration ikke er uforsvarlig. Jeg tror, det kan siges i Almindelighed, at den ikke er uforsvarlig. Men vil det ærede Medlem bestride, at hvis man giver lettere Adgang til Laan, er der stor Sandsynlighed for, at Kommunernes Laan vil stige, at deres Gæld vil blive større? Jeg vil gerne have Svar paa det Spørgsmaal, om det ærede Medlem ikke tror, naar der gives lettere Adgang til Laan, at Gælden i Kommuner automatisk vil stige i samme Grad.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard): Maa jeg spørge det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby), om han drager Konsekvensen af sin Udtalelse, nemlig den, at man skal tilstræbe den højest mulige Rente, for at Kommunerne ikke skal laane noget?

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg A. Sp. 2557) samt dets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1939 til 31. Marts 1940.

Forhandlingen genoptoges.

Hartvig Frisch: Jeg vender mig til den Finanslovdebat, der har fundet Sted hidtil, og skal fremføre forskellige Besvarelser, dels i Almindelighed og dels over for Vendinger og Ytringer, der særlig er fremsat over for mig.

Der har fra enkelte Sider under denne Finanslovdebat lydt Røster om, at der kun er en ringe Interesse for Forfatningsspørgsmaalet. Forholdene synes jeg ikke rigtig bekræfter disse Røster. Inden for de Konervative har det ærede Medlem Hr. Victor Piirschels rasende Modstand fremkaldt noget nær Sensation i Landet, og inden for Venstre er det aabenbart gaaet saadan, at Partiets Tokammer-Tilhængere, som var ovenpaa i Kommissionen, er sat til Vægs af en Fløj, der stiller Etkammer i Udsigt, som en ren Manøvre. I Modsætning til Kommissionsflertallets Stortingsordning, vil jeg kalde den, der jo i alle finansielle og politiske Spørgsmaal er en Etkammerordning, saa paastaar Venstre, at de møder op med et rent Etkammer. Jeg røber ingen Hemmelighed — det hele er jo kendt fra Pressen —, naar jeg nu siger, at Mage til Renhed af et Etkammer har man næppe set før. Fra alle Kroge i Forslaget dukker der Mindretalsbrøker frem med Myndighed til snart at standse, snart at udsætte, snart at kræve Undersøgelse ved Højesteret og snart at rette Anklage mod Ministeriet, mod forskellige Ministre. I Stedet for det gamle Lands-ting, som dog i hvert Fald er valgt af Befolkningen, rummer Venstres Forslag en hel Række smaa Landsting i og uden for denne Bygning, lutter smaa Færdselsfyr med Stopsignaler.

Heroverfor og over for alle lignende Forsøg vil jeg gerne paa mit Partis Vegne udtale, at vi har slidt den gamle Forfatning gennem mange sure Aar, baade naar der var forskelligt Flertal i de to Ting, og naar Modstanderne havde Flertal i begge Ting, og der har i den Tid aldrig været noget, der hed Mindretalsbeskyttelse af nogen Art.